

**MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC
AL BISBE D'ÀVILA AMB MOTIU DE L'OBERTURA
DE L'ANY JUBILAR TERESIÀ**

Vaticà, 15 d'octubre de 2014

A Monsenyor Jesús García Burillo

Bisbe d'Àvila

Àvila

Benvolgut germà,

El 28 de març de 1515 va néixer a Àvila una nena que amb el temps seria coneguda com santa Teresa de Jesús. En acostar-se el cinquè centenari del seu naixement, adreço la meva mirada a aquesta ciutat per a donar gràcies a Déu pel do d'aquesta gran dona i per a animar els fidels de l'estimada diòcesi d'Àvila i a tots els espanyols a conèixer la història d'aquesta fundadora insigne, així com a llegir els seus llibres, que, juntament amb les seves filles dels nombrosos Carmels escampats pel món, ens continuen dient qui va ser la mare Teresa i com va ser, i què pot ensenyar-nos als homes i dones d'avui.

A l'escola de la santa caminadora aprenem a ser pelegrins. La imatge del camí pot sintetitzar molt bé la lliçó de la seva vida i de la seva obra. Ella va entendre la seva vida com un camí de perfecció pel qual Déu condueix l'home, estança rere estança, fins a ell i, al mateix temps, el posa en marxa vers els homes. Per quins camins vol portar-nos el Senyor rere les petjades i de la mà de santa Teresa? Voldria recordar-ne quatre que em fan molt de bé: el camí de l'alegria, de la pregària, de la fraternitat i del temps propi.

Teresa convida les seves monges a «andar alegres sirviendo» (*Camino* 18,5). La veritable santedat és alegria, perquè «un santo triste es un triste santo». Els sants, més que no pas herois esforçats, són fruit de la gràcia de Déu als homes. Cada sant ens manifesta un tret del rostre multiforme de Déu. En santa Teresa contemplem el Déu que sent «soberana Majestad, eterna Sabiduría» (*Poesía*, 2), es revela proper i company, que té les seves delícies a conversar amb els homes: Déu s'alegra amb nosaltres. I, de sentir el seu amor, naixia a la santa una alegria contagiosa que no podia dissimular i que transmetia al seu voltant. Aquesta alegria és un camí que s'ha de fer tota la vida. No és instantània, superficial, bullangosa. S'ha de procurar ja «a los principios» (*Vida* 13,1). Expressa el goig interior de l'ànima, és humil i «modesta» (cf. *Fundaciones* 12,1). No s'aconsegueix per la drecera fàcil que evita la renúncia, el sofriment o la creu, sinó que es troba patint treballs i dolors (cf. *Vida* 6,2; 30,8), mirant el Crucificat i cercant el Ressuscitat (cf. *Camino* 26,4). D'aquí que l'alegria de santa Teresa no sigui egoista ni autoreferencial. Com la del cel, consisteix a «alegrarse que se alegren todos» (*Camino* 30,5), posant-se al servei dels altres amb amor desinteressat. De la mateixa manera que a un dels seus monestirs en dificultats, la Santa ens diu també avui a nosaltres, especialment als joves: «¡No dejen de andar alegres!» (Carta 284,4). L'Evangelí no és una bossa de plom que s'arrossega pesadament, sinó una font de goig que omple de Déu el cor i l'impulsa a servir els germans!

La Santa va transitar també el camí de la pregària, que va definir bellament com un «tratar de amistad estando muchas veces a solas con quien sabemos nos ama» (*Vida* 8,5). Quan els temps són «recios», calen «amigos Fuertes de Dios» per a sostenir els febles (*Vida* 15,5). Preguar no és una forma de fugir, tampoc de ficar-se en una bombolla,

ni d'aïllar-se, sinó d'avançar en una amistat que creix més com més es tracta el Senyor, «amigo verdadero» i «compañero» fidel de viatge, amb qui «todo se puede sufrir», perquè sempre «ayuda, da esfuerzo y nunca falta» (*Vida* 22,6). Per a pregar «no está la cosa en pensar mucho sino en amar mucho» (*Moradas* IV,1,7), a fixar els ulls per mirar qui no deixa de mirar-nos amorosament i de sofrir-nos pacientment (cf. *Camino* 26,3-4). Per molts camins pot Déu conduir les ànimes cap a ell, però la pregària és el «camino seguro» (*Vida* 21,5). Deixar-la és perdre's (cf. *Vida* 19,6). Aquests consells de la Santa són d'actualitat perenne. Aneu endavant, doncs, pel camí de la pregària, amb determinació, sense aturar-vos, fins al final! Això val singularment per a tots els membres de la vida consagrada. En una cultura del que és provisor, visqueu la fidelitat del «para siempre, siempre, siempre» (*Vida* 1,5); en un món sense esperança, mostreu la fecunditat d'un «corazón enamorado» (*Poesía* 5); i en una societat amb tants ídols, sigueu testimonis que «sólo Dios basta» (*Poesía* 9).

Aquest camí no el podem fer sols, sinó junts. Per a la Santa reformadora el camí de la pregària discorre per la via de la fraternitat en el si de l'Església mare. Aquesta va ser la seva resposta providencial, nascuda de la inspiració divina i de la seva intuïció femenina, als problemes de l'Església i de la societat del seu temps: fundar petites comunitats de dones que, a imitació del col·legi apostòlic, seguissin Crist vivint senzillament l'Evangelí i sostenint tota l'Església amb una vida feta pregària. «Para esto os juntó Él aquí, hermanas» (*Camino* 2,5), i aquesta va ser la promesa: «Que Cristo andaría con nosotras» (*Vida* 32,11). Quina definició més bonica de la fraternitat en l'Església: caminar junts amb Crist com germans! Per a això no recomana Teresa de Jesús gaires coses, només tres: estimar-se molt els uns als altres, desfer-se de tot i humilitat veritable, que «aunque la digo a la postre es la base principal y las abraza todas» (*Camino* 4,4). Com voldria, en aquests temps, unes comunitats cristianes més fraterne on es faci aquest camí: caminar en la veritat de la humilitat que ens allibera de nosaltres mateixos per estimar més i millor els altres, especialment els més pobres! Res no hi ha més bonic que viure i morir com fills d'aquesta Església mare!

Precisament perquè és mare de portes obertes, l'Església sempre està en camí vers els homes per portar-los aquella «aigua viva» (cf. Jn 4,10) que rega l'hort del seu cor assedegat. La Santa escriptora i mestra de pregària va ser al mateix temps fundadora i missionera pels camins d'Espanya. La seva experiència mística no la va separar del món ni de les preocupacions de la gent. Al contrari, li va donar nou impuls i coratge per a l'acció i les obligacions de cada dia, perquè també «entre los pucheros anda el Señor» (*Fundaciones* 5,8). Ella va viure les dificultats del seu temps —tan complicat— sense cedir a la temptació del lament amarg, sinó més aviat acceptant-les en la fe com una oportunitat de fer un pas més en el camí. I és que, «para hacer Dios grandes mercedes a quien de veras le sirve, siempre es tiempo» (*Fundaciones* 4,6). Avui Teresa ens diu: «Resa més per a comprendre bé què passa al teu voltant i així poder actuar millor.» La pregària venç el pessimisme i genera bones iniciatives (cf. *Moradas* VII, 4,6). Aquest és el realisme teresià, que exigeix obres en comptes d'emocions, i amor en comptes d'il·lusions, el realisme de l'amor humil enfront d'un ascetisme treballós! Algunes vegades la Santa abreuja les seves cartes saboroses dient: «Estamos de camino» (*Carta* 469,7.9), com a expressió de la urgència de continuar fins al final amb la tasca començada. Quan es cala foc al món, no es pot perdre el temps en negocis de poca importància. Tant de bo que s'encomani a tothom aquesta santa pressa per sortir a recórrer els camins del nostre temps, amb l'Evangelí a la mà i l'Esperit al cor!

«¡Ya es tiempo de caminar!» (Ana de San Bartolomé, *Últimas acciones de la vida de santa Teresa*). Aquestes paraules de santa Teresa d'Àvila a punt de morir són la síntesi de la seva vida i es converteixen per a nosaltres, especialment per a la família

carmelitana, per als seus paisans d'Àvila i per a tots els espanyols, en una preciosa herència que cal conservar i enriquir.

Estimat germà, amb la meva salutació cordial, us dic a tots: Ja és temps de caminar fent-ho pels camins de l'alegria, de la pregària, de la fraternitat, del temps viscut com a gràcia! Recorrem els camins de la vida de la mà de santa Teresa. Les seves petjades ens condueixen sempre a Jesús.

Us demano, si us plau, que reseu per mi, perquè ho necessito. Que Jesús us beneeixi i la Verge Santa us cuidi.

Fraternalment,

Francesc